

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้บัญญัติรับรองสิทธิในการรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยมีการกำหนดคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ ของประชาชน และหน้าที่ของ รัฐในการมีส่วนร่วมในการจัดการ รักษา และ ใช้ประโยชน์จาก ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม¹ และยังบัญญัติรับรองถึงหลักประกันว่า สิ่งแวดล้อมที่ดีจะไม่ถูกทำลาย จากโครงการ หรือกิจกรรมต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม โดยโครงการหรือกิจกรรมต่างๆ ต้องทำการศึกษา และประเมินผลกระทบโครงการหรือ กิจกรรมที่อาจมีผลกระทบต่อ อากาศสิ่งแวดล้อม ต้องจัดให้ มีการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนผู้มีส่วนได้เสีย และให้องค์กร ารอิสระ ให้ความเห็น ประกอบการตัดสินใจ² ในขณะเดียวกันยังได้บัญญัติให้รัฐมีหน้าที่ต้องรักษา คุ้มครองคุณภาพ สิ่งแวดล้อมตามหลักการพัฒนาที่ยั่งยืน และต้องควบคุม กำจัดมลพิษที่ มีผลต่อสุขภาพอนามัย สุขภาพ และคุณภาพชีวิตของประชาชน โดยประชาชน ชุมชนท้องถิ่น และองค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น อีกทั้งยังบัญญัติรับรองถึงหน้าที่ของ รัฐที่จะต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยกำหนดหลักเกณฑ์การใช้ที่ดินให้ครอบคลุม ทั่วประเทศ ซึ่งจะต้องคำนึงถึง ความสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทาง ธรรมชาติ ทั้งผืนดิน ผืนน้ำ วิถีชีวิตของ ชุมชนท้องถิ่นและการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ และกำหนดมาตรฐานการ ใช้ที่ดินอย่างยั่งยืน โดยต้องให้ประชาชนในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากหลักเกณฑ์การใช้ที่ดินนั้น มี ส่วนร่วมในการตัดสินใจด้วย³

¹รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 66

²รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 67 วรรค 2

³รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 85 (1)

นับแต่อดีตจนถึงปัจจุบันประเทศไทยมีโรงงานตั้งขึ้นมากมาย เพื่อสนองความต้องการในการที่จะพัฒนาภาคอุตสาหกรรม เนื่องจากอุตสาหกรรมเป็นปัจจัยที่สำคัญและมีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองภายในประเทศ ซึ่งอุตสาหกรรม จะส่งผลให้ประชากรมีการประกอบอาชีพ อีกทั้งยังเป็นตัวขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้ก้าวหน้าเพื่อไป ทัดเทียมกับประเทศที่พัฒนาแล้ว แต่อย่างไรก็ดี แม้อุตสาหกรรมจะมีผลดีต่อการพัฒนาประเทศอย่างมากมาย แต่ก็มีผลเสียที่ตามมา คือทำให้เกิดปัญหาสิ่งแวดล้อมเช่นเดียวกัน เนื่องจากกา ปรประกอบกิจการ โรงงานอาจก่อให้เกิดมลพิษทางอากาศ มลพิษทางน้ำ มลพิษทางเสียง และมลพิษที่เกิดจากขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ซึ่งทำให้สิ่งแวดล้อมนั้นได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง ปัญหาสิ่งแวดล้อมดังกล่าวเป็นวิธีการหน้าที่สำคัญในการบังคับ ด้วยส่วนหนึ่ง การให้ผู้ประกอบการ โรงงานจัดทำพื้นที่แนวกันชนเพื่อควบคุมมลพิษอันเกิดจากการประกอบกิจการของตน

การจัดทำพื้นที่ แนวกันชนพัฒนาขึ้นจากความ มุ่งหมาย ที่จะรักษาพื้นที่แกนกลางของพื้นที่อนุรักษ์ หรือพื้นที่อนุรักษ์ทั้งหมด เพื่อลดผลกระทบเชิงลบจากกิจกรรมของมนุษย์ที่จะเกิดความเสียหาย ต่อธรรมชาติ และกลายเป็นแนวคิดที่นำไปใช้อย่างกว้างขวาง เพื่อให้เห็นคุณค่าของทรัพยากรสิ่งแวดล้อมที่กำลังได้รับผลกระทบอย่างหนักจากการใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่เพิ่มขึ้นตลอดเวลา ต่อมา UNESCO ได้นำแนวคิดพื้นที่กันชนมาพัฒนาและนำมาใช้ในเชิง โครงสร้างครั้งแรก โดยใช้ชื่อว่า ภายใต้โปรแกรมมนุษย์และชีวมณฑล (Man and Biosphere Program (MAB)) ซึ่งในแต่ละประเทศจะเป็นผู้กำหนดพื้นที่สงวนชีวมณฑลในประเทศของตนเองตามเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนดไว้ หลังจากที่ได้รับขอมรับเข้าร่วมเป็นเครือข่าย และพื้นที่สงวนชีวมณฑลต้องมีคุณสมบัติที่จะต้องตอบสนองบทบาท หลัก 3 ประการ คือ การอนุรักษ์ การพัฒนา และการสนับสนุนอื่นๆ โดยโปรแกรมมนุษย์และชีวมณฑล จะต้องประกอบด้วย พื้นที่เขตแกนกลาง (Core Area) พื้นที่แนวกันชน (Buffer Zone) และ เขตรอบนอก(Transitional Area) ซึ่งภายใต้โปรแกรมดังกล่าวได้ให้คำนิยามของ พื้นที่แนวกันชน ไว้ว่า เป็นพื้นที่รอบแกนกลาง และอนุญาตให้มีเพียงกิจกรรมที่ไม่ขัดแย้งกับการอนุรักษ์ในเขตแกนกลาง และช่วยคุ้มครองเขตแกนกลางด้วย ร วมทั้งเป็นพื้นที่ที่ใช้ดำเนิน กิจกรรมความร่วมมือที่เหมาะสมด้านนิเวศวิทยา จนกระทั่งปัจจุบัน การจัดการพื้นที่แนวกันชน (Buffer Zone Management) นับว่าเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง โดยพบว่ามี

การนำแนวคิดนี้ไปใช้ในโครงการการอนุรักษ์และพัฒนาแบบผสมผสาน (Integrated Conservation and Development Project: ICDP) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มองค์กรเพื่อการพัฒนาต่างๆ⁴

สำหรับประเทศไทย แนวคิดการจัดการพื้นที่แนวกันชนไม่ใช่เรื่องใหม่และเป็นที่รู้จักมานานกว่า 40-50 ปี มีการดำเนินกิจกรรมในลักษณะต่างๆ หลายรูปแบบ แต่การจัด การพื้นที่แนวกันชนอย่างแท้จริงเริ่มมีขึ้นมาประมาณ 10 กว่าปีที่ผ่านมาเท่านั้น โดยเฉพาะหน่วยงานของ กรมป่าไม้ ได้มีความพยายามที่จะใช้ พื้นที่แนว กันชนเป็น กลยุทธ์อย่างหนึ่งในการจัดการป่าและ ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน⁵ และหน่วยงานของกรม โรงงานอุตสาหกรรมมีความพยายามที่จะใช้ พื้นที่แนว กันชนเช่นเดียวกับกรมป่าไม้ เนื่องจาก ประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนาไปสู่ ภาควอุตสาหกรรม การ จัดตั้งโรงงานจึงจำเป็น อย่าง มากสำหรับการทำ ให้เศรษฐกิจพัฒนา เมื่อ โรงงาน มีจำนวน มากขึ้นการขยายตัวของพื้นที่อุตสาหกรรม จึงเพิ่มมากขึ้น ในขณะที่พื้นที่ชุมชน และเกษตรกรรมลดน้อยลง จึงทำให้เกิดการรุกร้าพื้นที่ของทั้งสองฝ่าย โดยชุมชนพยายามที่จะเข้าไปตั้งถิ่นฐานใกล้เขตอุตสาหกรรมมากขึ้น หรือ โรงงานอุตสาหกรรมพยายามขยายพื้นที่ตนเองเข้าไปประชิดเขตบ้านเรือนมากขึ้น ประกอบกับสภาพความเป็นจริงในประเทศไทยที่การกำหนดพื้นที่ แนวกันชนระหว่างชุมชนและอุตสาหกรรมยังไม่มีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนจะมีเพียงเกณฑ์เบื้องต้นที่ ประกาศใช้ในกฎระเบียบบางฉบับหรือแนวทางในการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ ผลกระทบ สิ่งแวดล้อมเท่านั้น ส่วน นิคมอุตสาหกรรมในระยะเริ่มต้น ได้มี การกำหนดพื้นที่แนวกันชน เช่นเดียวกัน แต่เมื่อระยะเวลาผ่านไป การให้ความสำคัญต่อพื้นที่แนวกันชนได้ลดน้อยลงไป โดย หันมาให้ความสำคัญของการพัฒนาอุตสาหกรรมมากขึ้น ทำให้มีการนำพื้นที่แนวกันชนมา ปรับเปลี่ยนเป็นพื้นที่สำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรม เมื่อพื้นที่แนวกันชนถูกลดทอนลงจากขนาดที่ ควรจะเป็น จึงก่อให้เกิดผลกระทบต่อชุมชนและสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างมาก⁶

ดังนั้น จากสภาพปัจจุบัน จึงได้มีการนำแนวคิดการจัดทำพื้นที่ แนวกันชนในโรงงาน อุตสาหกรรมมาใช้บังคับในการขออนุญาตจัด ตั้งโรงงาน โดยมีการกำหนดไว้ในประกาศกรม

⁴บทที่ 2 แนวคิด ความหมาย และการกำหนดขอบเขตพื้นที่กันชนการจัดการพื้นที่กันชนในประเทศไทย Buffer Zone Management in Thailand (2550, มิถุนายน), (น. 7-8), โดย วีระชัย นาควิบูลย์วงศ์, อาทิตยา พองพรหม, นันทนา อภิวัฒน์ธนกุล, สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).

⁵แหล่งเดิม (น.9).

⁶พื้นที่แนวกันชน ข่าวสารอากาศและเสียง (2552, ตุลาคม), (น.13), 2(4).

โรงงานอุตสาหกรรม เรื่องหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการขอรับการสนับสนุนการจัดตั้งชุมชนอุตสาหกรรม ฉบับลงวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ.2539 ซึ่งประกาศดังกล่าวก่อให้เกิดปัญหาหลายประการ ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำพื้นที่แนวกันชนของโรงงานตามประกาศกรมโรงงานอุตสาหกรรม เรื่องหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการขอรับการสนับสนุนการจัดตั้งชุมชนอุตสาหกรรม เนื่องจากข้อกำหนดตามประกาศกรมโรงงานอุตสาหกรรม ดังกล่าวที่มีหลักเกณฑ์การจัดทำพื้นที่แนวกันชนไม่ชัดเจน ในปัจจุบันนี้ โลกาภิวัตน์ ในด้านอุตสาหกรรมเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วด้วยเหตุที่เทคโนโลยีในการประกอบกิจการอุตสาหกรรม ที่ทันสมัยขึ้น การจัดทำพื้นที่แนวกันชนของโรงงานจึงจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาอุตสาหกรรม เพราะพื้นที่แนวกันชนจะช่วยกรองมลพิษและลดผลกระทบจากการปลดปล่อยมลพิษจากโรงงานอุตสาหกรรมสู่พื้นที่ชุมชน ซึ่งยังผลให้มีการควบคุมมลพิษและเป็นการรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม แต่ปรากฏว่าบทบัญญัติเกี่ยวกับพื้นที่แนวกันชน ตามประกาศกรมโรงงานอุตสาหกรรมดังกล่าว จึงล้าสมัยและไม่อาจบังคับใช้เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์ในการอนุรักษ์ รักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

2. ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้ประกาศกรมโรงงานอุตสาหกรรม เรื่องหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการขอรับการสนับสนุนการจัดตั้งชุมชนอุตสาหกรรม เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ในการใช้ดุลพินิจและการออกคำสั่งทางปกครองของเจ้าหน้าที่ในกรณีการไม่จัดทำพื้นที่แนวกันชนของผู้ประกอบการโรงงานตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535

3. ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดประเภทการประกอบกิจการโรงงาน ที่ต้องจัดทำพื้นที่แนวกันชน ในบทบัญญัติตามประกาศกรมโรงงานอุตสาหกรรม เรื่องหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการขอรับการสนับสนุนการจัดตั้งชุมชนอุตสาหกรรมฉบับลงวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ.2539 ที่กำหนดให้ผู้ประกอบการโรงงานจะต้องจัดทำพื้นที่แนวกันชนนั้น ประกาศกำหนดไว้ว่า พื้นที่ในชุมชนอุตสาหกรรม ให้ใช้สำหรับการประกอบกิจการสุทธิ ไม่เกินร้อยละ 75 ของพื้นที่ทั้งหมด โดยจะต้องเป็นพื้นที่เพื่อการประกอบอุตสาหกรรม ไม่น้อยกว่าร้อยละ 65 ของพื้นที่ ประกอบกิจการสุทธิดังกล่าว และ อาจกำหนดให้มีพื้นที่แนวกันชน (BUFFER ZONE) ตามความจำเป็น เนื่องจาก

บทบัญญัติดังกล่าวนี้ คำว่า “ตามความจำเป็น” มีปัญหาว่า โรงงานประเภทการประกอบกิจการใด ที่จำเป็นต้องจัดทำพื้นที่แนวกันชน

4. ปัญหาการ ไม่มีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการโรงงานที่ไม่จัดทำพื้นที่แนวกันชน ซึ่งก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 เนื่องจากปัจจุบันในการขออนุญาตจัดตั้งโรงงาน อำนาจหน้าที่ของรัฐบาลและหน่วยงานของรัฐเป็นผู้กำหนดนโยบายหรือยุทธศาสตร์เพื่ออนุญาตให้ผู้ประกอบการ โรงงานจัดตั้งโรงงานตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 ซึ่งการจัดตั้งโรงงานอาจก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม และชุมชนที่ตั้งโรงงาน ทำให้เกิดผลกระทบต่อชุมชนและประชาชนที่อาศัยอยู่ใกล้เคียง โดย รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้บัญญัติรับรองสิทธิให้ประชาชนมีส่วนร่วมที่จะเข้าไปกำหนดแนวทางการดำเนินงาน เพื่อส่งเสริม บำรุงรักษาและคุ้มครองคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามหลักการพัฒนาที่ยั่งยืน แต่ตามสภาพปัจจุบันการกำหนดนโยบายหรือยุทธศาสตร์มิได้ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางการดำเนินงาน กรณีดังกล่าวจึงไม่สอดคล้องตาม หลักการที่บัญญัติไว้ใน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

วิทยานิพนธ์นี้ จึงได้ศึกษาถึงสภาพปัญหาในเรื่องกฎหมาย ของประเทศไทยที่เกี่ยวกับการจัดทำพื้นที่แนวกันชนของโรงงานตามประกาศกรมโรงงานอุตสาหกรรม เรื่องหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการขอรับการสนับสนุนการจัดตั้งชุมชนอุตสาหกรรมทั้งในเรื่องของการบังคับใช้สถานะของกฎหมาย การตีความกฎหมาย รวมถึงศึกษาหลักการและแนวความคิดมีส่วนร่วมของประชาชน หลักการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนในการจัดทำพื้นที่แนวกันชนของโรงงาน รวมถึงศึกษาหลักการจัดทำ พื้นที่แนวกันชน ของ โรงงาน ในประเทศไทยและต่างประเทศ ตลอดจนนำหลักการของกฎหมายทั้ง ของต่างประเทศและประเทศไทย มาปรับใช้เพื่อนำมาแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นจากการ บังคับใช้ของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำพื้นที่แนวกันชน ของ โรงงาน ในประเทศไทย ทั้งในเรื่องการบังคับใช้ สถานะของกฎหมาย การตีความกฎหมาย รวมถึงปัญหาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดทำพื้นที่แนวกันชน โรงงานของผู้ประกอบการ

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและกฎหมายเกี่ยวกับการจัดทำพื้นที่แนวกันชนของผู้ประกอบกิจการโรงงานตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 ของประเทศไทยและในต่างประเทศ
2. เพื่อศึกษา การตีความกฎหมาย มาตรการบังคับทางปกครอง และคำสั่งทาง ปกครอง ตามที่กฎหมายบัญญัติให้ผู้ประกอบกิจการ โรงงานต้องจัดทำพื้นที่แนวกันชนเพื่อป้องกันมลพิษอันเกิดจากโรงงาน
3. เพื่อศึกษาถึงสิทธิของประชาชนในการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หากผู้ประกอบกิจการ โรงงานไม่จัดทำพื้นที่แนวกัน
4. เพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวกับการจัดทำพื้นที่แนวกันชนของโรงงาน การตีความกฎหมาย รวมทั้งการมีส่วนร่วมของประชาชนที่มีผลต่อการอนุรักษ์ และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในการที่ผู้ประกอบกิจการ โรงงานไม่จัดทำพื้นที่แนวกันชนของประเทศไทย

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

สมมติฐานของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการมุ่งศึกษาถึงเรื่อง หลักเกณฑ์ การจัดทำพื้นที่แนวกันชนโรงงานของผู้ประกอบกิจการ โรงงานของประเทศไทยตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ .ศ. 2535 และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง รวมถึงศึกษาหลักการมีส่วนร่วมของประชาชนที่ได้รับการกระทบสิทธิจากการดำ เนินการ จัดตั้งโรงงาน และ การไม่จัดทำพื้นที่แนวกันชน ของผู้ประกอบกิจการ เพื่อดำเนินการออกกฎหมาย ให้ผู้ประกอบกิจการ โรงงานที่ขออนุญาตจัดตั้งโรงงานต้องจัดทำพื้นที่แนวกันชน และกำหนดให้มี การจัดทำพื้นที่แนวกันชน สำหรับผู้ประกอบกิจการ ที่ขออนุญาตจัดตั้งโรงงาน ก่อนที่จะ ออกใบอนุญาตแก่ผู้ประกอบกิจการ และกำหนดให้มีการแบ่งแยกประเภทของอุตสาหกรรมเพื่อการจัดทำพื้นที่แนวกันชน อีกทั้ง กำหนดให้มีการ คุ้มครองสิทธิประชาชนและการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการดำเนินการ จัดตั้งโรงงาน ของผู้ประกอบกิจการ ในประเทศไทยเพื่ออนุรักษ์ และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตลอดไป

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษานี้จะมุ่งศึกษาถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำพื้นที่แนวกันชนของผู้ประกอบกิจการโรงงานตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ คำสั่งทางปกครองและมาตรการบังคับทางปกครองที่อาจก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม การตีความกฎหมาย ได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 (ประกาศกรมโรงงานอุตสาหกรรม เรื่อง หลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการขอรับการสนับสนุนการจัดตั้งชุมชน อุตสาหกรรม ข้อ 2.5) และพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2522 (กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2539) ข้อ 5)

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

เป็นการศึกษาวิจัยทางเอกสาร (Documentary Research) โดยการศึกษา ค้นคว้า รวบรวม ตลอดจนวิเคราะห์ข้อมูลจากบทบัญญัติของ กฎหมายต่างๆ บทความ งานวิจัย หนังสือ วิทยานิพนธ์ วารสาร และการค้นคว้าจากอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิด ทฤษฎีและกฎหมายเกี่ยวกับการจัดทำพื้นที่แนวกันชนของผู้ประกอบกิจการ โรงงานตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 ของประเทศไทยและในต่างประเทศ
2. ทำให้ทราบถึงการตีความกฎหมาย มาตรการบังคับทางปกครอง และคำสั่งทางปกครอง ตามที่กฎหมายบัญญัติให้ผู้ประกอบกิจการ โรงงานต้องจัดทำพื้นที่แนวกันชนเพื่อป้องกันมลพิษอันเกิดจากโรงงาน
3. ทำให้ทราบถึงสิทธิของประชาชนในการ มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ และฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หากผู้ประกอบกิจการ โรงงานไม่จัดทำพื้นที่แนวกันชน
4. ทำให้ทราบถึง สภาพของ ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการบังคับใช้ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำพื้นที่แนวกันชนของ โรงงาน การตีความกฎหมาย รวมทั้ง การมีส่วน

ร่วมของประชาชนที่มีผลต่อการอนุรักษ์ และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในการที่ผู้
ประกอบกิจการ โรงงานไม่จัดทำพื้นที่แนวกันชนของประเทศไทย